

Sandhed, Kundskab, Æyd og Tro forenet.

Nummer 15

1. August 1915

64. Aargang

Tale af Eldste Charles W. Penrose

ved Generalkonferencen i Salt Lake City.

Holdt ved Estermiddagsmødet Søndag den 4. April 1915.

Indhold: Guds levende Ord. Den aarlige Paaskefest. Kristi virkelige Opstandelse. Beviserne herfor. Alle Menneskers Opstandelse. Kristi Fader. Faderen har et legemligt Tabernakel lig Kristus. Den Helligaand har ikke et legemligt Tabernakel, men er en andelig Personlighed. Guds Aaland gjennemstrømmer hele Universet. Adam er Menneskeslægtens Overhoved. Vi tilbede fun den evige Fader.

Jeg vilde have været vel betalt for at komme til denne Konference alene ved at nyde den Glæde at stue ud over den store Forsamling, af hvilke de allersførste ere Sidste-Dages Hellige eller Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, som han har oprettet paa Jordens i disse de sidste Dage for aldrig mere at borttage den; men jeg paaskjønner det Privilegium, der er givet mig, at tale til mine Brødre og Søstre, og jeg ønsker inderlig, at den gode Aaland, som var tilstede hos os ved Møderne i Formiddags, ogsaa vil være hos os denne Estermiddag, og at jeg maa blive inspireret af den samme Aaland, som gjorde sin Indflydelse gjældende ved Nabningsmødet.

Jeg følte i Morgens, at vi lyttede til Guds Ord. Vi have nogle Bøger, som vi erklære indeholde Herrens Ord, nemlig Bibelen, bestaaende af det gamle og det nye Testamente, Mormons Bøg, Pagtens Bøg og „Den kostelige Perle“. Disse Bøger, lære vi, indeholde Kirkens Værdomme og Trosartikler i streven Form. De indeholde Guds Aaben-

baringer, givne i det Forbigangne, nogle af dem for meget længe siden. Men det er en stor Trøst for mig, og maa være det for alle de Hellige, at vi modtage det levende Ord fra Gud i Dag, og at de Ord, som blive talte til os under Guds Aands Indflydelse i Dag, ere lige saa meget Guds Ord og for os som Guds Folk lige saa vigtige og bindende som Herrens Ord, der blevne givne Menneskelsægten i forrige Tider. „Hellige Mænd i gammel Tid talte og skreve, som de var inspirerede ved den Helligaand“; saaledes erklærede Apostelen Peter, og vi kunne sige, at hellige Mænd i disse sidste Dage have talst, og taler, under den samme Aands Indflydelse; og de Ord, som Herrens Ejendomme tale til os i vore Dage, ere ikke mindre Guds Ord, naar de blive ud-talte under denne guddommelige Indflydelse, end de Ord, der blevne talte under Guds Aands Indflydelse for Hundreder af Aar tilbage.

Jeg tror ikke, at Gud havde nogen Profet paa Jorden i nogen Tidsalder, som fremsatte flere Sandheder, og flere vigtige Sandheder, end dem, der ere aabenbarede gjennem Profeten Joseph Smith. Og siden hin Dag have vi, efterhaanden som Nødvendigheden har fordret det, modtaget Guds Ord gjennem hans Esterfælgere. Jeg er meget taknemlig ved i Dag at nyde det Privilegium og den Besignelse at leve paa en Tid, da Gud taler til os gjennem sine inspirerede Ejendomme; og ved den Helligaands Kraft modtage de Oprigtige et Vidnesbyrd om Sandheden af hans Ejendommes Udtalelser. At dømme efter mine Følelser i Formiddags, da Kirkens Præsident talte til os, tror jeg, at den almindelige Følelse hos den store Forsamling i dette Tabernakel var, at vi modtoge Guds levende Ord. De gif os til Hjerte, og vi følte, at vi ønskede at gjøre, hvad Herren fordrer af os — at vi ere villige til at modtage de Besæringer, som den Mand, der holder Nøglerne i Dag, forkynner for os; thi vor Præsident er i Besiddelse af Evangeliet Fuldmagt, lige saa meget som Profeten Joseph Smith var det, da han levede, og som Apostelen Peter paa sin Tid, og som Guds Profeter, der nogensinde have levet. Jeg er meget taknemlig, fordi jeg veed dette, og for Vidnesbyrdet om Jesus, som jeg ejer i mit Hjerte, og fordi jeg veed, at min Forløser lever, og at jeg, hvis jeg vil cere hans Ord og adlyde hans Besalinger og blive vejledet ved Guds Aand, gjennem ham og ved ham skal nyde det Privilegium at opstaa til udødeligt Liv og syrdes med ham i vor himmelske Faders Herlighedsrige.

Denne Søndag højtideligholdes i Kristenheden som Paaskedag, som en aarlig Mindedag om Kristi Opstandelse fra de Døde efter hans Død paa Korset og hans Begravelse; efter sin Opstandelse visste han sig for sine Disciple, hvilket Præsident Lund talte om i Formiddags. Jeg haaber, I alle hørte hans besærende forte Prædiken og Forklaringer. Hvis I ikke hørte hvert Ord af hans Tale, haaber jeg, I ville læse den, naar den bliver trykt og publiceret. Jeg bevidner med Glæde

Sandheden af, hvad han yttede, Sandheder, der blevne udtalte af Apostlerne, som Jesus selv personlig udsendte i Verden, da han efter sin Opstandelse havde vist sig for dem. Jeg kan ikke vide, om denne Dag virkelig er Aarsdagen for Kristi Opstandelse, den Søndag, da Kristus om Morgenens „den første Dag paa Ugen“ opstod fra de Døde og viste sig personlig for Marie i Urtehaven og siden for andre af sine Disciple for at gjøre dem bekjendte med, at han var levende igjen, tilhøoldt han været død. Det er ikke saa meget Tiden eller Dagen, det kommer an paa; det er Kjendsgjerningen.

Er det en Kjendsgjerning, at Jesus af Nasareth, som var taget af ugudelige Hænder, forsætstet, ihjelslaaet og begravet, virkelig opstod fra de Døde? For os Sidste-Dages Hellige synes Sagen saa klar og lige-frem, at vi undres over, at Nogen kan tvivle om den, navnlig nogen blandt de saakaldte Kristne. Vi forbauses over, at endog saa mange Mand, som kalde sig kristne Prædikanter, ville forsøge at faa deres Tilhørere til at tro, at Kristi Opstandelse ikke skal forstaas bogstavelig, men at fun hans Aland stod frem fra det Sted, hvor hans Legeme var lagt, og at hans Legeme hensmildrede til Stov ligesom andre Dødeliges Legemer. Og dog læse vi i deres Trosbekjendelser, at Jesus blev „pint under Pontius Pilatus, forsætstet, død og begravet“, og „paa den tredie Dag igjen opstanden fra de Døde“. Men hvis de Forklaringer, som nu gives af slige Ordets Forkydere, vare sande, da opstod Alanden ikke paa den tredie Dag, men paa den samme Dag, da Kristus blev forsætstet, nemlig da hans Aland forlod Legemet, efter at han havde hængt nogle Timer paa Korset, og han sagde: „Fader, i dine Hænder besaler jeg min Aland.“ „Og han bøjede Hovedet og opgav Alanden“, som vi læse i det nye Testamente. Kristi Aland forlod Legemet, medens han hang paa Korset, og de nedtoge det affjælede Legeme og begravede det i en Grav, beredt af Joseph af Arimateus. Det var paa den tredie Dag derefter, i Henhold til det nye Testamentes Beretning, at dette skete, og det har almindeligvis været troet af de Kristne. (Paa den tredie Dag betyder ikke tre fulde Dage og Nætter, men simpelthen den tredie Dag i Rækkesølgen fra Fredag af, denne Dag medregnet.)

Er dette en Kjendsgjerning? Er der nogle Beviser for, at Manden Jesus, som blev naglet til et Kors, virkelig opstod fra de Døde og i sit Legeme viste sig for sine Disciple? Vi tro det af vort ganske Hjerte. Vi have modtaget nye Vidnesbyrd og forsøgede Beviser med Hensyn til det, vi læse om i det nye Testamente vedrørende Opstandelsen. Men jeg vil læse for Eder nogle saa Børs fra Pauli Udtalelser med Hensyn hertil, hvilke efter min Mening ere et vigtigt Bevis for, at Jesu Kristi Opstandelse er en virkelig Kjendsgjerning. Beviset forekommer i den nærværdige Afhandling, som findes i det 15. Kapitel af Pauli første Brev til Korinthierne, det vil sige, hvad der kaldes det første Brev;

thi vi læse i det 5. Kapitel af samme Brev, at han taler om det forrige Brev, som han skrev, vedrørende et meget vigtigt Emne, saa at det, der kaldes „det første Brev til Korinthierne“, ikke var hans første Brev til dem. Jeg vil begynde med det første Vers, men anbefaler Alle, som elste at overveje dette meget vigtige Spørgsmål, at læse hele Kapitlet. Der bliver tidt læst mange Vers deraf ved Begravelser, i Særdeleshed af Episkopal-Kirken, og ogsaa af flere af de andre Kirker. Der er saa mange ypperlige Øtringer i dette Kapitel, saa det burde være vel kjendt af alle Folk, som sige sig at være Kristne. Paulus begynder Kapitlet med følgende Ord:

„Fremdeles minder jeg Eder, Brødre, om det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I ogsaa annammede, i hvilket I ogsaa staa faste, ved hvilket I ogsaa blive salige, dersom I beholde det efter den Tale, hvormed jeg forkyndte Eder det, medmindre I have troet let-sindig. Thi jeg overgav Eder iblandt det Første, hvad ogsaa jeg annammede, at Kristus døde for vores Synder efter Skifterne; og at han blev begravet, og at han opstod den tredie Dag efter Skifterne; og at han blev set af Kephas (et andet Navn for Peter); derefter af de Tolv. Derpaa blev han set af mere end 500 Brødre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle ere ogsaa hensøvede. Derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle Apostlerne. Men sidst af Alle blev han set af mig, som det utidige Foster; thi jeg er den ringeste af Apostlerne, som er ikke værd at kaldes Apostle, fordi jeg har forsulgt Guds Menighed.“

Dernæst have vi det skrevne Vidnesbyrd af de Mænd, som kaldes Evangelister, de fire Evangelister Matthæus, Markus, Lukas og Johannes. Lukas var en ypperlig Skribent. Man formoder, at han skrev Apostlernes Gjerninger. Jeg tror, at dette er almindelig indrømmet. Men vi finde i hver af de fire Evangelier bestemte Beviser for Kristi Opstandelse, givne af Personer, som saa Frelseren efter hans Opstandelse; i Særdeleshed anbefaler jeg Eder at læse Beviserne deraf hos Lukas. Læs det sidste Kapitel af Lukas Evangelium; thi der siges det meget bestemt, at Jesus viste sig for sine Apostler, da de var samlede i et øversie Værelse af Frygt for Føderne, og „de forsrædedes og betoges af Frygt og mente, at de saa en Aand“. Men Jesus sagde til dem: „Hvorfor ere I saa forsrædede, og hvorfor opstige saadanne Tanker i Eders Hjerter? Ser mine Hænder og mine Hædder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har.“ „Og da de for Glæde endnu ikke troede og forundrede sig, sagde han til dem: Have I her Noget at øde? Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og af en Honningkage. Og han tog det og aad det for deres Øjne.“ (Luk. 24. Kap., 37—43.)

Hvorfor mon han gjorde dette? Mon ikke for at overvise dem om

den Kjendsgjerning, at han var der tilstede legemlig, med det samme Legeme, som hang paa Korset, skjønt forandret i mange Henseender; thi det havde Mærkerne af Naglerne, der vare drevne gjennem hans Hænder, og Mærkerne af det romerske Spyd, der var stukket i hans Side, hvilke Mærker han siden viste til Thomas og andre. Hvad var hans Hensigt dermed? Naturligvis den, at han vilde vise dem, at han ikke alene var en Aland, skilt fra Legemet, men at han var tilstede i Legemet, idet han var opstanden fra de Døde. Ikke alene bevidnede de fire Evangelister, som jeg har nævnt, at Kristus var opstanden, men vi finde Kristi Opstandelse bekræftet i Brevene fra Peter og Jakob saavel som her i Pauli Brev til Korinthierne. Og Paulus skrev, hvad der, som vi se, blev vel forstaet blandt Disciplene i Kirken paa hin Tid, at 500 af Brødrene saa ham paa een Gang og vidste, at han levede, og at han var i Besiddelse af sit Legeme; at han havde et Legeme, som kunde føles, det selv samme Legeme af Kjød og Ben, som han havde før sin Død, skjønt nu udødeliggjort og forherligt. Paulus fortaler i det samme Kapitel, at naar Legemet er nedskænt i Graven, er det nedlagt der, lige som vi saa et Sædekorn af Hvede eller anden Kornart, og hvad vi saa, „bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør“. Han bevidnede, at Jesu Legeme var lagt i Graven, men at Jesus var kommen frem igjen, med sit nedlagte Legeme. Med Hensyn til vore dødelige Legemer siger han: „Det saaes i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed; det saaes i Vanere, det opstaar i Herlighed; det saaes i Skræbelighed, det opstaar i Kraft; der saaes et sandseligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme.“ Fremdeles fremsætter han som en Kjendsgjerning, at Kristus „er opstanden fra de Døde og er bleven de Hensovedes Førstegrøde“. De Helliges fornemste Tale blandt hinanden indbyrdes paa hin Tid gif, som vi hørte om i Formiddags, ud paa, at Kristus var opstanden, og derom sang de. Halleluja! Prismet være Gud for Kristi Opstandelse! Thi det var ham, Faderen, som oprejste ham fra de Døde. (Kristus gav sit Liv for os og tog sit Legeme i Besiddelse igjen i Opstandelsen ved den aandelige Kraft, han havde modtaget fra Faderen.) Paulus skriver i Romerbrevet: „Men om hans Aland, der oprejste Jesus fra de Døde, bor i Eder, da skal han, som oprejste Kristus fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer formedelst sin Aaland, som bor i Eder.“ (Rom. 8 : 11.) Paulus skriver fremdeles i Brevet til Filippenserne: „Thi vort Borgerstab er i Himmelene, hvorfra vi ogsaa forvente Frelseren, den Herre Jesus Kristus, som skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds-Legeme, ester den Kraft, ved hvilken han ogsaa kan underlægge sig alle Ting.“ (Filipp. 3 : 20, 21.) Kjendsgjerningerne vedrørende Jesu Kristi Opstandelse ere lige saa klare som de historiske Kjendsgjerninger vedrørende hans Død og Begravelse. Ikke alene finde

vi klare og uimodsigelige Vidnesbyrd angaaende Kristi Opstandelse i det nye Testamente, men vi have Vidnesbyrdene i Mormons Bog desangaaende, hvilken Bog Profeten Joseph Smith oversatte ved Guds Gave og Kraft, en Bog, som giver en omfattende historisk Underretning angaaende Guds Handlemaade med Oldtidsamerikanerne; og i denne Bog læse vi om, at Kristus ester sin Opstandelse viste sig for Nefiterne, og han viste dem Naglegabene i sine Hænder og Hædder og bad dem overbevise sig om, at han var der tilstede i Legemet, og ikke alene som en Aland, fraværende fra Legemet, men som Manden Jesus, som den opstandne Jesus Kristus.

Tillige have vi Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd i vor Tidsalder, med andre Ord i forrige Aarhundrede, om, at Jesus Kristus lever. Han saa ham i sit herlige første Syn, da han var en Dreng og bad til Gud om Oplysning med Hensyn til de forskjellige Religions-samsfund, som fandtes i Verden. Han bad om, at han maatte modtage Lys og Kunskab om, hvilken der var den sande Religion, og vi have modtaget fra ham den stjønne, ligefremme, rammende og hjerterørende Beretning, som I uden Tvivl alle have læst, at Faderen og Sønnen begge viste sig for ham, og at Faderen, idet han pegede paa Jesus Kristus, sagde: „Denne er min elskelige Søn, hører ham!“ Det var Jesus Kristus, der opstod fra de Døde, som viste sig for Joseph Smith, og som talte til ham og berlevte ham angaaende Kraftlosheden af Menneskenes Lærdomme, idet de vare afvegne fra den sande Tro; og Kristus lovede ham, at Sandheden skulde blive gjengivet i sin Fylde. Jeg hører ikke at dvæle nærmere ved dette specielle Tilfælde.

Vi læse fremdeles i det 76. Stykke af Bagtens Bog, at paa en vis Dag, som nævnes der, blev Joseph Smith og Sidney Rigdon, medens de vare i Færd med at revidere og oversætte Skriften og kom til et Sted i Johannes Evangelium, inspirerede til at gjengive dette paa en Maade, som er lidt forskjellig fra Ordlyden i det nye Testamente. Jesus erklarede om sig selv, da han som dødeligt Menneskene gif blandt sine Disciple, at han var „Opstandelsen og Livet“, at han havde Livet i sig selv, ligesom Faderen havde Livet i sig selv, og at han havde Magt til at nedlægge sit Liv og at optage det igjen, at tage sit affjælede Legeme igjen med andre Ord, og han tilføjer: „Forunderer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulde høre hans (Guds Søns) Røst. Og de skulde gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse“. (Joh. Evangelium 5 : 28—29.)

Dette Skrifsted blev givet til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon saalydende: „de, som have gjort Godt, i de Retsærdiges Opstandelse, og de, som have gjort Ondt, i de Uretsærdiges“, Ord, som

udtrykke omtrent den samme Mening, men lidt forskjellig, hvad Ordlyden aangaar. Men de undrede sig derover og bade, og som Svar paa deres Bøn erklærede de, at deres Forstands Øjne bleveaabnede, og at de saa Herren siddende paa sin Throne og Jesus Kristus ved hans højre Haand. De saa Jesus i det himmelske Syn og samtalte med ham, og de sagde: „Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever; thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Sonner og Døtre af Gud.“ (Pagtens Bog 76: 22—24.) Der er en stor Sandhed udtrykt i disse Ord, som I nærmere funne overveje, naar I have nogle ledige Øjeblikke, og se, hvor vid og udstrakt en Mark der aabner sig for Eders Blikke, og hvorledes disse Ord føre Eder ind paa det Omraade, hvor Guds Handlemaade og Forhold til dem, som bebo de forskjellige Verdener, han har skabt, er omtalt; og i disse Ord finde vi en bestenit Alabenbaring om, at de forskjellige Verdener ere beboede, en Ting, som har været meget omdisputeret i mange Aar og er det endnu.

Disse ere nogle af Beviserne og Vidnesbyrdene vedrørende Frelseren, at han opstod fra de Døde, og at Opstandelsen bestod i, at Legemet opstod, det Legeme, som blev naglet paa Korset, og som blev kaldt til Live ved Guds Kraft, ved den Livsaand, der levendegjør alle Ting, som ere levendegjorte.

(Fortsættes.)

Formaning til Israels Eldster af Profeten Joseph Smith.

„O, I Israels Eldster, hør min Røst! Naar I ere udsendte i Verden for at prædike Evangeliet, forkynd da de Ting, som I ere sendte ud at forkynde. Raab højt: Omvend Eder, thi Himlens Rige er forhaanden; omvend Eder, og tro Evangeliet! Forklar Evangeliets første Principper, og besat Eder ikke med Mysterier, saa at I kunne blive overvundne. Besat Eder aldrig med at forklare Syner, som I ikke forstaa, men forklar for Menneskene, hvad Herren har paabudt Eder at prædike: Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse.“

Elsker Du Kristus, vil Sejren Du vinde,
De stjulte Evighedsstatte finde.
Elsker Du Gud af dit ganske Hjerte,
Da gjør Du Brug af det, Du lærte;
Da gjør Du Brug af Sjælens Evner;
Fremi Du mod Himmerigsmaalet stævner.

Søndag den 1. August 1915.

Til Kirkens Medlemmer i Danmark.

Paa Forespørgsel om, hvorvidt Personer, som ere døbte i den danske Lutherske Statskirke, skulle udmelde sig af denne, naar de forene sig med „Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“, eller om Personer, som allerede ere Medlemmer, men ikke have meldt sig ud, bør gjøre dette, ville vi i Henv hold til detaillerede Oplysninger fra Folkethingsmand J. F. Samuelsen give følgende Svar:

Den danske Statskirke frøver ikke, da Loven ikke fordrer det, at Folk udmelde sig af den, forinden de optages i et andet Kirkesamfund; men det er i Medlemmernes egen Interesse af visse nærmere betegnede Grunde at udmelde sig. Ceremonier som Konfirmation og Jordpaakastelse ved Begravelser ere Ceremonier, som ikke kunne påaftinges Nogen. Derimod ere alle, som ikke udmelde sig af Statskirken, forpligtede til at betale Kirkeskat. Af denne Grund og af almindelige religiøse Grunde anmode vi derfor Kirkens Medlemmer om at udmelde sig af Statskirken paa den angivne Maade og, hvis de ere Forældre, da at antegne deres Børn paa rette Maade.

Folkethingsmand Samuelsen, der som bekjendt er Medlem af vort Kirkesamfund, skriver angaaende Spørgsmålet om Udmeldelse:

„De spørger, om alle Kirkens Medlemmer bør melde sig ud af Folkekirken, saafremt de ikke have gjort dette.

Dertil maa jeg svare absolut ja!

Jeg gjorde det strax og har hvert Aar skrevet det paa Mandatslisten, en Liste, som bliver bragt rundt i hvert eneste Hus i Danmark i Begyndelsen af hvert Aar. Der findes en Rubrik for Angivelse af, hvilket Religionssamfund man tilhører. (Som Følge af, at de fleste af vor Kirkes Medlemmer havde forsømt at gjøre Angtegnelser i denne Rubrik ved sidste Folketælling, blev Statistiken vedrørende vor Kirkes Medlemsantal i Danmark fuldstændig misvisende.) Det er vor moraliske Pligt at gjøre denne Tilsøjelse.

Nogle sige, at det er til ingen Nytte at melde sig ud af Statskirken, og dette er for saa vidt rigtigt, som man efter Udmeldelsen skal betale det samme Beløb i Skat som før Udmeldelsen, hvis man er skattepligtig; det, man tidligere betalte i Kirkeskat, skal nemlig da erlægges i Skoleskat; men man maa hellere betale Penge til Skolen, hvor Ens Børn saa Undervisning, end finansielt støtte en Kirke, man ikke tilhører.

Udmeldelsen gaar altsaa til paa den Maade, at man under Ru-

briken: Religion, skriver: De Sidste Dages Hellige; og naar Skatteblanketten skal udfyldes, lægger man indeni en Seddel, hvorpaa findes en Meddelelse fra Missions- eller Konferencepræsidenten om, at man er Medlem af „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige“, og at man for Fremtiden ønsker at betale Kirkeskatten som Skoleskat.

Jeg haaber, at det bliver sidste Aar, en saadan Meddelelse er nødvendig. Efter den nye Grundlovs Bestemmelser skal man nemlig, saa snart Krigen er overstaaet og nyt Valg foretaget, ikke betale til andre Kirker end den, man staar i, og den extra Skoleskat kan ikke afskræves af saadanne, som ikke tilhøre Folkekirken." F. J. Samuelson.

Vi anmode Kirkens Medlemmer i Danmark om at rette sig efter de ovenfor givne Anvisninger.

Før Morges Vedkommende maa enhver, som ønsker at forene sig med Kirken ved Daab, først udmelde sig af Statskirken. Forældre eller Bærger, som have Børn over 8 Aar, der ønske at blive døbte, maa udmelde disse, førend Daabshandlingen foretages. Vor Kirkes Embedsmænd maa forvisse sig om, at Udmeldelse er sket, førend de udføre noget Daabshandling, da Forsommelse heraf medfører Strafanstalt.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Missionsnigheder.

Bekikkelse. Moroni P. Stark fra Spanish Fork, Utah, ankom til København den 17. Juli og er bestykket til at virke som Missionær i Aalborg Konference.

Den rene Sæd.

Landmanden veed, hvor stor Betydning det har, at den Sæd, han saar, er ren og af den bedste Slags, hvis han skal vente at faa en god Høst og have den fulde Glæde af sit Arbejde. Han veed tillige, at om end Sæden er aldrig saa god, saa kan den dog ikke bringe ham en rig Høst, undtagen den bliver saaet i god og vel tilberedt Jord — men naar Jordsmonnet er vel kultiveret, vil han sætte sin Lid til Herren, som lader Solen skinne, nedsender Regnen og „giver Væxten“. Nøjagtig paa samme Maade forholder det sig med Menneskeslægternes Udvikling paa Jordens, thi enhver Sæd bører Frugt i Henhold til sin egen Art. Individerne maa holde sig ubesmittede af Verden og udøve det Gode, hvis de ville gjøre Fremgang, aandelig Fremgang, om ikke altid synlig timelig, og hvis de skulle blive værdige til at regnes mellem

„Hveden“ og ikke mellem „Klinten“, naar Herrens Engle paa en kommende Dag skulle stille Klinten fra Hveden og opbrende „Klinten“, for at dens Sæd ikke skal faa Lejlighed til at spredes og voxe op igjen og blive til ubodelig Skade for en ny Hvedemark. Selve Klintesæden maa brænde.

Hvorledes bliver den rene og „udvalgte“, ubesmittede Sæd bevaret i Slægternes Liv? Vi ville i Korthed svare: Derved, at Individerne efterleve Herrens hellige Love.

Da Herren førte Eva til Adam og øgteviede disse vore første Forældre for Tid og Ewighed, sagde han til dem: „Border frugtbare og mangfoldige, opfylder Jorden, og gjører Eder den underdanig!“ Dette Bud, der sluttede med, at de skulde gjøre sig Jorden „underdanig“, optage Livets Kampe, giver i Virkeligheden Menneskeslægten store og vanskelige Opgaver at løse, men dog ikke vanskeligere, end at de ved Herrens Hjælp kunne udføres. Vi have alle faaet en Gjerning at udrette, en Nødvendighed for Menneskene, hvis vi skulle kunne bevare ikke alene vor syssle, men ogsaa vor aandelige Sundhed; thi ved at Kræsterne virke og brydes, bliver Menneskets forbundne aandelige og syssle Organisme netop styrket, samtidig med at Mennesket udvikler og forbedrer sig derved. Mennesket bliver ikke slidt op ved at arbejde haardt, tværtimod, hvis det kun faar den fornødne Hvile. Nervekraften eller Menneskets aandelige Virkekraft slappes ikke derved, men styrkes derimod; thi det er baade en aandelig og en syssist Lov, at „Kræsterne“ maa faa Lejlighed til at udfolde sig, „Talenterne“ maa anvendes, Kraften behydes; ellers ville Menneskene miste endog de Virkekrafter, de have, som Kristus siger i Vignelsen om Talenterne. Dette vil med andre Ord sige, at Menneskene kun kunne blive velsignede i Forhold til, hvorledes de tjene den levende og sande Gud; og hvis Menneskene ønske at bevare deres Livssæd ren, da maa saavel den unge Mand og den unge Kvinde som den gisste Mand og den gisste Kvinde leve i Overensstemmelse med Kristi Evangeliums Anordninger. Dette er af yderste Bigtighed.

Bed at studere de hellige Skrifter fra første Mosebog til Apostelen Paulus' Breve, ja til Slutningen af Bibelens Bøger, lære vi, at Herrens Styrelse med Menneskeslægten blandt andet havde det Maal at bevare en ren og hellig Slægt ned gjennem Tiderne, med andre Ord at bevare Menneskenes Livssæd ren, selv naar det melchizedekiske Præstedomme og Evangeliets højeste Gaver vare borttagne fra Jorden.

Den hellige Sæd var bevaret gjennem Set til Enok, og gjennem Enok, Metusalem og Samel til Noa, og fra ham gjennem Sem til Patriarkerne Abraham, Isak og Jakob, fra hvilken sidste Patriark de tolv israelitiske Slægter — den udvalgte Sæd, for saa vidt de tjente Herren — stamme. Jesus, som skulde fødes i en hellig Slægtlinie, var,

som vi vide, af Juda Stamme. Hans Apostler vare af hellige Slægtlinier, og efter den første kristne Tid har der i de forløbne Aarhundreder, indtil Evangeliets Gaver atter blevet gjengivne til Jordens, stedse været israelitiske Slægter paa Jorden — mange af dem rimeligvis de første Kristnes Efterkommere —, som have holdt Moralens Love og Dydens Leveregler højt i Ere, hvorfør ogsaa mange af disse Slægter i disse de „sidste Dage“ have annammet Evangeliet, som er gjengivet fra det Høje, sluttet sig til Kirken ved Daab til Syndernes Forladelse og ere blevne delagtigjorte i den Helligaand og Guds Maadegaver.

Overtrædelser af Moralens Bud blev som bekjendt straffede meget haardt ester Mose Lov; thi Herren vilde bevare sig en udvalgt Slægt, i hvilken den udvalgte Sæd, den rene Sæd og den ubesmittede Livsfrugt kunde bevares. Den øgtestabelige Lykke ashænger i overordentlig høj Grad af, at Livskilderne saa vel som Levevilkårene i det Hele taget ere sunde i enhver Henseende.

Bed at betragte de israelitiske Slægters Historie i Oldtiden og Jordernes Historie, siden „Verdenslandflygtigheden“ begyndte (altsaa efter Jerusalems Ødelæggelse 70 Aar efter Kristi Fødsel), se vi, at det med forholdsvis saa Undtagelser stedse har været disse israelitiske Slægters Formaal paa Familielivets Omraade at holde sig assondrede fra alle andre Folkeslag. Det er nærmest fun i den senere Tid, at Jøder have indgaaet Egteskab udenfor deres eget Folks Race, og i jaadanne Tilfælde er det da almindeligvis, hvad man kan kalde smukke øgtestabelige Forbindelser, som ere indgaaede. Den politiske og religiøse Frihed, som Jøderne nu nyde i de fleste europæiske Lande, har, som naturligt er, medført, at de ikke have saa stor Modhølelse mod de „skinhellige Kristne“, som de havde i forrige Tider, netop af den Grund, at Skinhelligheden forsvinder. Som bekjendt leve Jøderne i Regel et smukt Familieliv, netop paa Grund af, at de i deres intime Familiesorbindelser respekttere Moralens Love og ære det sjette Bud, som blev givet til deres Føædre paa Sinai Bjerg, og som fra Barndommen af bliver indprentet paa deres Sind med megen Alvor.

I vore Dage er det en hellig Besaling, givet til vort Kirkesamfund, at de i enhver Henseende skulle leve et fyldt Liv, og Kirkens Medlemmer ere formanedte til at slutte øgtestabelige Forbindelser i Overensstemmelse med Kristi Evangeliums hellige Principper; og det er af højeste Vigtighed, at Formaningen tages til hjerte, da vor jordiske Lykke og aandelige Evighedsudvikling ashænger deraf.

Til Abraham, „de Troendes Fader“, blev den Forjettelses skjønket, at i ham og i hans Sæd skulde alle Slægter paa Jorden velsignes, nemlig gjennem den hellige Sæd, og blandt dem var Kristus, Verdens Fræsler, den største. Efter Abraham blev Forjettelsen i rig og herlig Fylde bekræftet paa Patriarken Jakobs Søn Josef, der blev folgt til

Ægypten netop som Følge af, at han i Kristiens Time frygtede Gud og adlød Herrens Besalinger, og saaledes ville Forjættelserne blive befræstede paa os Sidste-Dages Hellige, hvis vi vedblivende adlyde Herrens Besalinger.

Niels J. Green.

Evangelisk Vidnesbyrd af Apostel Franklin D. Richards.

Afgivet i Salt Lake City den 5. Oktober 1897.

Jeg fryder mig storlig ved dette Evangelium; thi det aabner Vejen for os til i Fremtiden at nyde de højeste Livsglæder, de herligste Besigelser, som vi have Kundskab om, som vor Frelser har belært os om, og som vi blive belærte om i vor Tid paa Grund af, at Gud i sin Maade har gjengivet Evangeliets Gaver til Jordens i disse de sidste Dage. Tænk paa, hvad Jesus her har gjort for os, da han levede paa Jordens ligesom en af os, at han gif til Faderen for at tale vor Sag hos ham og hjælpe os til, at vores Synder maatte blive tilgivne, og at vi maatte lære at gaa fremad og ikke holde os tilbage fra at gjøre det Gode, og at han efter, efter 1800 Aars Forløb, nedlod sig til at komme tilbage til Jordens med sin Fader, og vor himmelske Fader. Alle Tings Skaber kom og introducerede Frelseren, hans Søn, til Drengen Joseph Smith, da denne var 14 Aar gammel, og Sonnen underviste ham med Hensyn til Paabegyndelsen af et stort og mægtigt Frelsesarbejde, af hvilket vi ere nogle af Frugterne. Faderen sagde til den unge Joseph Smith: „Denne er min elskelige Søn, hør ham.“ Joseph blev belært af Verdens Frelser selv, som siden sendte sine Engle til ham for at belære ham om evangeliske Principper og for at velsigne ham og bringe Mormons Bog frem, opbygge Kirken igjen og lede den ud fra „Orkenen“, hvilket kun kunde ske ved, at de Hellige maatte udstaa store Videlser. Vi burde ikke forglemme, at „Sandheden er en værdifuld Artikel“, og at den altid har været det.

Tænk, Jesus Kristus, vor Herre og Frelser, ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowdery til Apostoler ved sine færdums Ejendomme Peter, Jakob og Johannes! Efter at Joseph Smith og Oliver Cowdery havde modtaget Apostelskabet, beseglede de denne Myndighed paa 12 andre Mænd, og disse Brødre have igjen beseglet Apostelskabet paa os, som sidde her paa Forhøjningen i Dag. Paa denne Maade have nogle af os modtaget dette hellige Embede i fjerde Linie fra Frelseren selv. Ejendsgjerningen er, at Apostoleembedet igjen er givet til Mænd paa Jordens i Overensstemmelse med Herrens Ørste til Apostlerne færdum, da han sagde, at han vilde være med dem alle Dage „indtil Verdens Ende“. Og han siger til os med Hensyn til Peter, Jakob og Johannes: „Hvem jeg har sendt til Eder, ved hvem jeg har ordineret og bekræftet Eder til at være Apostler og særegne Bidner om mit Navn, og til at

holde Nøglerne til Eders Præstedomstjeneste og til de samme Ting, som jeg aabenbarede for dem. Hvem jeg har anbetroet Nøglerne til mit Rige og Evangeliets Husholdning for sidste Gang, og for Tidernes Hylde, hvori jeg vil samle Alt under eet Hoved, baade det, som er i Himmel, og det, som er paa Jordens." (Bagt. Bog 27 : 12—13.) Disse ere de Mænd (han pegede paa Apostlerne), som have modtaget dette Embete, disse, som sidde omkring mig i denne Formiddag. Denne Myndighed blev modtaget fra nævnte opstandne Fordums Apostler (med Undtagelse af Johannes, som i Henhold til Frelserens Forjættelse ikke døde). Hine Apostler vare saaledes mellem de allersørste til at paabe-gynde Guds store Evangelieværk i de sidste Dage. Ved Præstedømmet, som hine Fordums Apostler bekræftede paa Joseph Smiths og Oliver Cowderys Hoveder, udøve vi vor præstelige Virksomhed. Vi kunde ikke have modtaget vor Autoritet paa nogen anden Maade; thi ingen andre end disse Mænd kunde bekræfte Præstedømmets Autoritet paa vores Hoveder. Præstedømmets Fuldmagt er gjengivet til Jordens, og de Mænd, som indehave denne Fuldmagt, administrere Evangeliet med Renhed, Klarhed og Kraft. Alle, som med Ydmyghed bestræbe sig for at opfylde deres Kaldspligter og rette sig efter de Instruktioner, de modtage fra deres overordnede i Præstedømmet, ere værdige til at blive antagne af os; og vi burde førstaa dette og drage Jordel af disse Mænds Præstedømme ved at blive velsignede gjennem dem; i intet Tilsælde skulde vi tale ilde om hinanden eller Herrens salvede Tjenere.

Jeg fryder mig storlig ved Herrens Værk, og jeg beder, at hans Belsignelser maa blive givne Kirkens Folk i Overslodighed; at han maa paavirke os til at holde hans Love og til at vandre paa hans Veje; thi Herrens Love ere fuldkomne og overbevisé Sjælen. Herrens Bidnes-byrd ere overbevisende klare, saa endog Daaren kan førstaa dem „og ikke fare vild“, men blive viis til Salighed.

Jeg bevidner for Eder, at dette Evangelium er det sande, det øgte Evangelium, det eneste Evangelium, det er værd for Dødelige at tage Hensyn til.

Ander Randens Vejledning.

Fra „Liahona“.

Bed en vis Lejlighed sagde Jesus til Peter, Jakob, Johannes og Andreas: „Og naar de føre Eder hen og overgive Eder, da bekymrer Eder ikke forud for, hvad J skal tale; men hvad der bliver givet Eder i den samme Time, det skal J tale; thi J ere ikke de, som tale, men den Helligaand.“

De Sidste-Dages Hellige have sikkert fulgt dette Raad i langt højere

Grad end noget andet Folk. Alle de Aeldster, som have været ude i Verden for at forkynde Jesu Kristi Evangelium, kunne næsten uden Undtagelse erindre mange Tilsælde, hvor Skrifsteder ere blevne givne til dem og nye Sandheder aabenbærede for dem gjennem den Hellig-aands Kraft.

I enkelte Tilsælde have Missionærerne dog ikke fulgt Frelserens Formaning, idet de have forsømt at forberede sig selv paa rette Maade gjennem Studium, og som Følge deraf have de ikke haft den Hellig-aands Bistand i deres Forsvar af Sandheden, saaledes som de kunde have haft, hvis de havde udvist mere Flid og Midkærhed i at søge efter Sandheden. De ere i saadanne Tilsælde blevne overladte til sig selv og ydmighede derved.

Herren forlanger, at hans Ejendomme med Flid skulle underjøge og studere Evangeliets Principper, og naar de da kaldes til at forsvare dem, vil den Helligaand vejslede dem i, hvad de skulle sige. Den Hellig-aand hjælper alle Menneskers Hjerter, og den er den retmæssige Farer med Hensyn til, hvad der tiltrænges i et givet Tilsælde. Det er dersør nødvendigt for enhver Aeldste at leve saaledes, at han kan hjælpe og forstaa den Helligaands Indskydelser.

Missionarbejde kan ikke udføres paa rette Maade uden store Anstrengelser. Et godt Resultat opnaas i dette som i alt andet af dem, som ere villige til at stræbe efter det. Det kræver Taalmodighed og haardt Arbejde; det kræver Studium og alvorlig Tænkning, og naar vi have gjort, hvad der stod i vor Magt, men ikke opnaaet at udføre, hvad vort Hjerte trætede efter i Retfærdighed, da vil Herren hjælpe os saaledes, som Han ved er bedst. De Missionærer, som undlade at forberede sig paa at forkynde Evangeliet, ere ikke i Stand til at bringe Sjæle til Kristus; thi Herren hjælper kun dem, som efter bedste Evne jøge at hjælpe sig selv.

Herren sagde til Hyrum Smith gjennem hans Broder, Profeten Joseph Smith: „Søg ikke at forkynde mit Ord; men søg først at erholde mit Ord, og da skal din Tunge blive løst, og dersom Du begjærer det, da skal Du faa min Land og mit Ord, ja Guds Kraft til at overbevise Menneskene; men ti nu, grans্ট mit Ord, som er udgaet blandt Menneskenes Børn, og ligeledes mit Ord, som skal udkomme iblandt Menneskenes Børn, eller det, som nu bliver oversat, ja indtil Du har erholdt Alt, hvad jeg vil tiljænke Menneskenes Børn i denne Slægt, og da skal alt andet blive tillagt.“

Bed en anden Lærlighed sagde Herren til Joseph Smith, Oliver Cowdery og John Whitmer: „Se, jeg siger Eder, at I skulle anvende Eders Tid til at granske Skrifsterne, til at prædike og besætte Menighederne i Colesville.....“ Bed en tredie Lærlighed siger Herren:

„Søger efter Vædoms Ord i de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro.“

Af disse Skriftsteder fremgaar det tydeligt, at Frelseren forlanger af sine Tjenere, at de ved Læsning og Studium skulle forberede sig paa at forkynde Evangeliet, og den Helligaand vil da tage netop det frem af denne opsamlede Kundskab, som passer bedst under de forhaandenværende Forhold. For vi kunne prædike Hans Ord, er det absolut nødvendigt, at vi have studeret det.

Lad dersor enhver Missionær læse Skrifterne og være rede til at lytte til den Helligaands Indsynder; thi den vil oplyse Sindet og vejlede Tanken i Valget af Emnet eller Emnerne, som det er mest passende at tale om ved en given Lejlighed. Have vi foretaget en saadan grundig Forberedelse, behøve vi ikke at bekymre os for, hvad vi skulle sige; thi den Helligaand vil da vejlede os i vort Forsvar og inspirere vores Udtalelser.

Oversat af „Biluben“.

Jesus og den rige unge Mand.

(Luk. 18 : 18—25.)

En Udtalelse af den lærde, katholske Kirkesader Origenes faste paa en ejendommelig og ret livfuld Maade forøget Lys over den nytestamentlige Beretning angaaende Jesus og den rige, unge Mand, som spurgte Jesus: „Gode Mester, hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv?“ og sat til Svar, at han, foruden at holde Moralbudene, givne ved Moses (hvilke den unge Mand sagde, at han havde holdt fra sin Ungdom af), tillige skulde følge Alt, hvad han havde, og uddele, hvad det indbragte ham, til de Fattige.

Origenes, som døde 254 Aar efter Kristi Fødsel, striver: „Hvis man vil tillade mig at ansøre af „Hebreernes Evangelium“ (et af de apokryfiske Evangelier), ikke til Bevis, men til Forklaring, saa hedder det der: „En af de Rige spurgte Jesus: Hvad Godt skal jeg gjøre for at leve? Jesus svarede: Gaa hen, sælg, hvad Du har, og giv det til de Fattige. Den Rige kløede sig bag Øret; thi dette behagede ham ikke. Jesus sagde da: Hvordan kan Du da sige, at Du har gjort Alt, hvad Loven og Profeterne byde? Der staar dog i Loven: Elss din Næste som Dig selv! Nu er der jo dog saa mange Abrahams Børn, fattigklaedte, forsultne, mens dit Hus er fuldt af alt Godt, uden at hine saa Noget i deres Nød. Derpaa vendte han sig om og sagde til sin Lærling. Simon: Simon, Jonas' Søn, det er lettere, at en Kamel gaar gjennem et Naaleøje, end at en Rig gaar ind i Guds Rige.““

(Herman G. Gregersens Oversættelse.)

Evangeliets Gjengivelse.

Mel.: Lovet være Du, Jesu Krist!

Syng med Fryd hver en Sandhedsven,
Guddomsrøsten er hørt igjen;
Gud og vor Frelser hver især
Talte til Joseph, Drengen kjær,
O Gud ske Lov!

Herrens Engel Moroni kom,
Hvad Profeter forkyndte om,
Gav til den unge Mand en Bog,
Som han med stor Begejstring tog,
O Gud ske Lov!

Herrens Sendebud kom herned
— Mænd, som fordum paa Jordens stred —
Dg de os viste Livets Vej,
Saa at vi Herved frysste ej,
O Gud ske Lov!

Præstedømmet og Livets Ord
Atter gaves til Mænd paa Jord;
Hver, som vil lyde Herrens Røst,
Vil ved sin Land han bringe Trøst,
O Gud ske Lov!

Evangeliets klare Sol
Skinner herlig fra Pol til Pol;
Frelserens Kirke er paa Jord,
Atter Apostoler blandt os bor,
O Gud ske Lov!

Niels F. Green.

Innehold:

Tale af Eldste Charles W. Penrose	225	Den rene Sæd	233
Formaning til Israels Eldster af		Evangelist Vidnesbyrd af Apostel	
Profeten Joseph Smith.....	231	Franklin D. Richards.....	236
Redaktionelt:		Under Landens Bejledning	237
Til Kirkens Medlemmer i Dan-		Jesus og den rige, unge Mand..	239
mark.....	232	Evangeliets Gjengivelse.....	240
Missionsnyheder.....	233		